

บทสวดทำวัตรเช้า แปล

คำบูชาพระรัตนตรัย

โย โส ณะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทธโ พระผู้มีพระภาคเจ้านั้น พระองค์ใด, เป็นพระอรหันต์, ดับเพลิงกิเลส, เพลิงทุกข์สิ้นเชิง, ตรัสรู้ชอบได้ โดยพระองค์เอง,

สรวากขาโต เยนะ ณะคะวะตา ธัมโม, พระธรรมเป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์ใด, ตรัสไว้ดีแล้ว,

สุปะฏิปันโน ยัสสะ ณะคะวะโต สาวะกะสังโฆ, พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์ใด, ปฏิบัติดีแล้ว,

ตัมมะยัง ณะคะวันตัง สะธัมมัง สะสังขัง, อิมหิ สักกาเรหิ ยะถาระหัง อาโรปิเตหิ อะภิปุชชยามะ, ข้าพเจ้าทั้งหลาย, ขอบูชาอย่างยิ่ง ซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น, พร้อมทั้งพระธรรม และพระสงฆ์, ด้วยเครื่องสักการะทั้งหลายเหล่านี้, อันยกขึ้นตามสมควรแล้วอย่างไร,

สาธุ โน ภันเต ณะคะวา สุจิระปะรินิพพุโตปิ, ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ, พระผู้มีพระภาคเจ้าแม้ ปรีนิพพานนานแล้ว, ทรงสร้างคุณอันสำเร็จประโยชน์ไว้แก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย,

ปัจฉิมาชณะตานุภัมปะมานะสา, ทรงมีพระหฤทัยอนุเคราะห์แก่พวกข้าพเจ้า, อันเป็นชนรุ่นหลัง, อิมะ สักกาเร ทุกคะตะปณณาการะภูเต ปะฏิคคัณหาคู, ขอพระผู้มีพระภาคเจ้า จงรับเครื่อง สักการะ, อันเป็นบรรณาการของคนยากทั้งหลายเหล่านี้,

อัมหากัง ทิฆะระตตัง หิตายะ สุขายะ. เพื่อประโยชน์และความสุขแก่ข้าพเจ้าทั้งหลาย, ตลอดกาล นาน เทอญ.

อะระหัง สัมมาสัมพุทธโ ณะคะวา, พระผู้มีพระภาคเจ้า, เป็นพระอรหันต์, ดับเพลิงกิเลส เพลิง ทุกข์สิ้นเชิง, ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง,

พุทัง ณะคะวันตัง อะภิวาเทมิ, ข้าพเจ้าอภิวาทพระผู้มีพระภาคเจ้า, ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน, (กราบ)

สรวากขาโต ณะคะวะตา ธัมโม, พระธรรม เป็นธรรมที่พระผู้มีพระภาคเจ้า, ตรัสไว้ดีแล้ว,

ธัมมัง นะมัสสามิ ข้าพเจ้านมัสการพระธรรม (กราบ)

สุปะฏิปันโน ณะคะวะโต สาวะกะสังโฆ พระสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า, ปฏิบัติดีแล้ว,

สังขัง นะมามิ ข้าพเจ้านอบน้อมพระสงฆ์ (กราบ)

ปุพพภาคนมการ

(หันหน้า มะยัง พุทธัสสะ ณะคะวะโต ปุพพะภาคะนะมะการัง กะโรมะ เส)

นะโม ตัสสะ ณะคะวะโต, ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า, พระองค์นั้น,

อะระหะโต, ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส,

สัมมาสัมพุทธัสสะ, ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง.

(ว่า ๓ จบ)

พุทธานิถุติ

(หันหน้า มะยัง พุทธานิถุติ กะโรมะ เส)

โย โส ตะถาคะโต, พระตถาคตเจ้านั้น พระองค์ใด,

อะระหัง, เป็นผู้ไกลจากกิเลส,

สัมมาสัมพุทธโธ, เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง,
 วิชชาจะระณะสัมปັນโน, เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ,
 สุกะโต, เป็นผู้ไปแล้วด้วยดี,
 โลกะวิทู, เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง,
 อเนตตะโร ปุริสัทธัมมสาระถิ, เป็นผู้สามารถฝึกบุรุษที่สมควรฝึก ได้อย่างไม่มีใครยิ่งกว่า,
 สัตถา เทวะมนุสสานัง เป็นครูผู้สอน ของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย,
 พุทโธ เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานด้วยธรรม,
 ภาควะวา เป็นผู้มีความจำเริญ จำแนกธรรมสั่งสอนสัตว์,
 โย อิมัง โลกััง สะเทวะกัง สะมาระกัง สะพรัทัมพะกัง, สัสสะมะณะพรัทัมมะณิัง ปะชังสะเทวะ
 มนะุสสัง สะยัง อะภิญญา สัจฉิกัตถวา ปะเวเทสิ, พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใด, ได้ทรงทำความดับทุกข์
 ให้แจ้งด้วยพระปัญญาอันยิ่งเองแล้ว, ทรงสอนโลกนี้พร้อมทั้งเทวดา, มาร พรหม, และหมู่สัตว์ พร้อมทั้ง
 สมณะพราหมณ์, พร้อมทั้งเทวดาและมนุษย์ให้รู้ตาม,

โย รัมมัง เทเสสิ พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์ใด, ทรงแสดงธรรมแล้ว,
 อาทิกัลยาณัง ไพราะในเบื้องต้น,
 มัชฌะกัลยาณัง ไพราะในท่ามกลาง,
 ปะริโยสานะกัลยาณัง ไพราะในที่สุด,
 สาทถัง สะพัญญะนัง เกวะละปะริปุณณัง ปะริสุทถัง พรัทัมมะจะริยัง ปะกาเสสิ ทรงประกาศ
 พรหมจรรย์, คือแบบแห่งการปฏิบัติอันประเสริฐ, ปะริสุทถิ์ บริบูรณ์ สิ้นเชิง, พร้อมทั้งอรรถะ (คำอธิบาย),
 พร้อมทั้งพยัญชนะ (หัวข้อ)

ตะมะหัง ภาควะวันตัง อะภิปุชะยามิ, ข้าพเจ้าบูชาอย่างยิ่ง, เฉพาะพระผู้มีพระภาคเจ้า
 พระองค์นั้น,

ตะมะหัง ภาควะวันตัง ข้าพเจ้านอบน้อมพระผู้มีพระภาคเจ้า
 สิระสา นะมามิ, พระองค์นั้นด้วยเศียรเกล้า.

(กราบระลึกพระพุทศคุณ)

รัมมาภิตติ

(หันทะ มะยัง รัมมาภิตติง กะโรมะ เส)

โย โส สัวักขาโต ภาควะตา รัมโม, พระธรรมนั้นใด, เป็นสิ่งที่พระผู้มีพระภาคเจ้า, ได้ตรัสไว้
 ดีแล้ว,

สันทิฏฐิโก, เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติพึงเห็นได้ด้วยตนเอง,

อะกาลิโก, เป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้ และให้ผลได้ ไม่จำกัดกาล,

เอหิปัสสิโก, เป็นสิ่งที่ควรกล่าวแก่ผู้อื่นว่า, ท่านจงมาดูเถิด,

โอปะนะยิโก, เป็นสิ่งที่ควรน้อมเข้ามาใส่ตัว,

ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูติ, เป็นสิ่งที่ผู้รู้ก็รู้ได้เฉพาะตน,

ตะมะหัง รัมมัง อะภิปุชะยามิ, ข้าพเจ้าบูชาอย่างยิ่งเฉพาะพระธรรมนั้น,

ตะมะหัง รัมมัง สิระสา นะมามิ, ข้าพเจ้านอบน้อมพระธรรมนั้น, ด้วยเศียรเกล้า.

(กราบระลึกพระธรรมคุณ)

สังฆาภิตติ

(หันทะ มะยัง สังฆาภิตติง กะโรมะ เส)

โย โส สุปะฏิปันโน ภาวะวะโต สภาวะกะสังโฆ, สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น หมูไต่, ปฏิบัติดีแล้ว,

อุชุปะฏิปันโน ภาวะวะโต สภาวะกะสังโฆ, สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า, หมูไต่, ปฏิบัติตรงแล้ว, ญายะปะฏิปันโน ภาวะวะโต สภาวะกะสังโฆ, สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า, หมูไต่, ปฏิบัติเพื่อรู้ธรรมเป็นเครื่องออกจากทุกข์แล้ว,

สามีจิปะฏิปันโน ภาวะวะโต สภาวะกะสังโฆ สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า หมูไต่, ปฏิบัติสมควรแล้ว

ยะทิทัง, ได้แก่บุคคลเหล่านี้ คือ,

จัตตาริ ปุริสะยุคานิ คู่แห่งบุรุษ ๔ คู่,

อัญญะ ปุริสะปุคคะลา, นับเรียงตัวบุรุษ ได้ ๘ บุรุษ,

เอสสะ ภาวะวะโต สภาวะกะสังโฆ, นั้นแหละ สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า,

อาหุเนยโย, เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขานำมาบูชา,

ปาหุเนยโย, เป็นสงฆ์ควรแก่สักการะที่เขาจัดไว้ต้อนรับ,

ทักขิเนยโย, เป็นผู้ควรรับทักษิณาทาน,

อัญญะสิกะระณียโย, เป็นผู้ที่บุคคลทั่วไปควรทำอัญชลี,

อนนุตตะรัง ปุญญกเขตตัง โลกัสสะ, เป็นเนื่อบุญของโลก, ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า,

ตะมะหัง สังฆัง อะภิปุชเยยามิ, ข้าพเจ้าบูชาอย่างยิ่ง เฉพาะพระสงฆ์หมุนั้น.

ตะมะหัง สังฆัง สิริสสา นมะมามิ, ข้าพเจ้านอบน้อมพระสงฆ์หมุนั้น, ด้วยเศียรเกล้า.

(กราบระลึกพระสังฆคุณ)

รัตนัตถ์ยปณามคาถา

(หันทะ มะยัง ระตะนัตถ์ยปณามะคาถาโย เจวะะ สังเวคะปะริกิตตะนะปาฐัญญะ ภาณมะเส)

พุทโธ สุสุทโธ ภาวะณามะหัตถะโว, พระพุทธเจ้าผู้บริสุทธิ์ มีพระกรุณาจุฬามรรณพ,

โยจจันตะสุทฐัพพะระญาณะโลจะโน, พระองค์ใด มีตาคือญาณอันประเสริฐหมดจดถึงที่สุด,

โลกัสสะ ปาปุปะกิเลสชะมาตะโก, เป็นผู้ฆ่าเสียซึ่งบาป และอุปกิเลสของโลก,

วันทามิ พุทธัง อะหะมาทะเรนะ ตัง, ข้าพเจ้าไหว้พระพุทธเจ้าพระองค์นั้น โดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ,

ธัมโม ปะทีโป วียะ ตัสสะ สัตถุโน, พระธรรมของพระศาสดา สว่างรุ่งเรืองเปรียบดวงพระทีป,

โย มัคคะปากามะตะเกปะภินนะโก, จำแนกประเภท คือ มรรค ผล นิพพาน, ส่วนใด,

โลกุตตะโร โย จะ ตะทัตถะทีปะโน, ซึ่งเป็นตัวโลกุตตระ, และส่วนใดที่ชี้แนะแห่งโลกุตตระนั้น,

วันทามิ ธัมมัง อะหะมาทะเรนะ ตัง, ข้าพเจ้าไหว้พระธรรมนั้น โดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ,

สังโฆ สุเขตตาภยะติเขตตะสัณญิตโต, พระสงฆ์เป็นนาบุญอันยิ่งใหญ่กว่านาบุญอันดีทั้งหลาย,

โย ทิฏฐะสันโต สุคะตานโประโก, เป็นผู้เห็นพระนิพพาน, ตรัสรู้ตามพระสุคต, หมูไต่,

โลลัปะปะทีโน อะริโย สุเมธะโส, เป็นผู้ละกิเลสเครื่องโลเล, เป็นพระอริยเจ้า มีปัญญาดี,

วันทามิ สังฆัง อะหะมาทะเรนะ ตัง, ข้าพเจ้าไหว้พระสงฆ์หมุนั้น, โดยใจเคารพเอื้อเฟื้อ,

อิจเจวะเมกัันตะภิปุชเณยยะกัง วัตถุตถ์ยัง วันทะยะตาสังฆะตัง ปุญญัง มะยา ยัง มะมะ

สัพพะพุททะวา มา โหนตุ เว ตัสสะ ปะภาวะสัทธียา บุญใด ที่ข้าพเจ้าผู้ไหว้อยู่ซึ่งวัตถุสาม, คือพระรัตนตรัย อันควรบูชายิ่งโดยส่วนเดียว, ได้กระทำแล้ว เป็นอย่างยิ่งเช่นนี้, ขออุปัชฌายะ(ความชั่ว)ทั้งหลาย, จงอย่ามีแก่ข้าพเจ้าเลย, ด้วยอำนาจความสำเร็จ อันเกิดจากบุญนั้น.

สังเวคปริกิตตนปาฐะ

อิระ ตะถาคะโต โลเก อุปปันโน, พระตถาคตเจ้าเกิดขึ้นแล้ว ในโลกนี้,
 อระหัง สัมมาสัมพุทธโธ, เป็นผู้ไกลจากกิเลส, ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง,
 รัมโม จะ เทลิตโต นียยานิโก, และพระธรรมที่ทรงแสดง, เป็นธรรมเครื่องออกจากทุกข์,
 อุปะสะมิโก ปะรินิพพานิโก, เป็นเครื่องสงบกิเลส, เป็นไปเพื่อปรีนิพพาน,
 สัมโพธะคามิ สุกะตัพปะเวทิตโต, เป็นไปเพื่อความรู้พร้อม, เป็นธรรมที่พระสุคตประกาศ,
 มะยันตัง รัมมัง สุตฺวา เอวัง ชานามะ, พวกเราเมื่อได้ฟังธรรมนั้นแล้ว, จึงได้รู้อย่างนี้ว่า,
 ชาติปิ ทุกขา, แม้ความเกิดก็เป็นทุกข์,
 ชะราปิ ทุกขา, แม้ความแก่ก็เป็นทุกข์,
 มะระณัมปิ ทุกขัง, แม้ความตายก็เป็นทุกข์,
 โสกะปะริทเวหะทุกขะโทมะนัสสุปายาสาปิ ทุกขา, แม้ความโศก ความรำไรราพัน, ความไม่สบาย
 กาย ความไม่สบายใจ, ความคับแค้นใจ ก็เป็นทุกข์,
 อับปิเยหิ สัมปะโยโค ทุกโข, ความประสพกับสิ่งไม่เป็นที่รักที่พอใจ ก็เป็นทุกข์,
 ปิเยหิ วิปะโยโค ทุกโข, ความพลัดพรากจากสิ่งเป็นที่รักที่พอใจ ก็เป็นทุกข์,
 ยัมปิจฉัง นะ ละภะติ ตัมปิ ทุกขัง, มีความปรารถนาสิ่งใด ไม่ได้สิ่งนั้น นั่นก็เป็นทุกข์,
 สังขิตเตนะปัญจูปาทานักขันธา ทุกขา, ว่าโดยย่อ อุปาทานขันธทั้ง ๕ เป็นตัวทุกข์,
 เสยยะถิทัง, ได้แก่ สิ่งเหล่านี้ คือ,
 รูปูปาทานักขันโธ, ขันธ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือรูป,
 เวทะนูปาทานักขันโธ, ขันธ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือเวทนา,
 สัณฺญูปาทานักขันโธ, ขันธ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือสัญญา,
 สังขารูปาทานักขันโธ, ขันธ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือสังขาร,
 วิญญานูปาทานักขันโธ, ขันธ อันเป็นที่ตั้งแห่งความยึดมั่น คือวิญญาน,
 เยสัง ปะริญญาเย, เพื่อให้สาวกกำหนดรอบรู้อุปาทานขันธ เหล่านี้เอง,
 ณะระมาโน โส ณะคะวา, จึงพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น, เมื่อยังทรงพระชนม์อยู่,
 เอวัง พะหุลัง สาวะเก วิเนติ, ย่อมทรงแนะนำสาวกทั้งหลาย, เช่นนี้ เป็นส่วนมาก,
 เอวัง ภาคา จะ ปะนัสสะ ณะคะวะโต สาวะเกสุ อานุสาสะนี พะหุลา ปะวัตตะติ อนึ่ง
 คำสั่งสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้น, ย่อมเป็นไป ในสาวกทั้งหลาย, ส่วนมาก, มีส่วนคือการจำแนกอย่าง
 นี้ว่า

รูปัง อะนิจจัง, รูปไม่เที่ยง,
 เวทะนา อะนิจจา, เวทนาไม่เที่ยง,
 สัณฺญา อะนิจจา, สัญญาไม่เที่ยง,
 สังขารา อะนิจจา, สังขารไม่เที่ยง,
 วิญญานัง อะนิจจัง, วิญญานไม่เที่ยง,
 รูปัง อะนัตตา, รูปไม่ใช่ตัวตน,
 เวทะนา อะนัตตา, เวทนาไม่ใช่ตัวตน,
 สัณฺญา อะนัตตา, สัญญาไม่ใช่ตัวตน,
 สังขารา อะนัตตา, สังขารไม่ใช่ตัวตน,

วิญญานัง อะนัตตา, วิญญานไม่ใช่ตัวตน
 สัพเพ สังขารา อนิจจา, สังขารทั้งหลายทั้งปวง ไม่เที่ยง
 สัพเพ ธัมมา อนัตตาติ, ธรรมทั้งหลายทั้งปวง ไม่ใช่ตัวตน ดังนี้,
 เต (ตา)* มะยัง โอตินณมะหะ, พวกเราทั้งหลาย เป็นผู้ถูกรอบงำแล้ว
 ชาตียา, โดยความเกิด
 ชะรามะระณนะ, โดยความแก่ และความตาย
 โสเกหิ ประิเทเวหิ ทุกเขหิ โทมะนัสเสหิ อุปายาเสหิ, โดยความโศก ความร่ำไรรำพัน,
 ความไม่สบายกาย ความไม่สบายใจ ความคับแค้นใจทั้งหลาย,
 ทุกโขติณณา, เป็นผู้ถูกความทุกข์ หยั้งเองแล้ว,
 ทุกขะปะเรตา, เป็นผู้มีความทุกข์เป็นเบื้องหน้าแล้ว,
 อัมปะวะนาหมิมัสสะ เกวะลัสสะ ทุกขักขันธัสสะ อันตะกิริยา ปัญญาเยถาติ ทำไฉน การทำ
 ที่สุดแห่งกองทุกข์ทั้งสิ้นนี้, จะพึงปรากฏชัดแก่เราได้.

(สำหรับอุบาสกอุบาสิกาสวด) *

จิระปะรินิพพุตัมปิ ตัง ภาคะวะตัง สระระณัง คตะตา, เราทั้งหลายผู้ถึงแล้วซึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้า,
 แม้ปรินิพพานนานแล้ว พระองค์นั้นเป็นสรณะ

ธัมมัญจะ สังฆัญจะ, ถึงพระธรรมด้วย, ถึงพระสงฆ์ด้วย,

ตัสสะ ภาคะวะโต สาสะนัง ยะถาสะติ ยะถาพะลัง มะนะสิกะโรมะ, อะนุปะฏิปัชชามะจักทำใน
 ใจอยู่ ปฏิบัติตามอยู่, ซึ่งคำสั่งสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้านั้นตามสติกำลัง,
 สา สา โน ปะฏิปัตติ, ขอให้ความปฏิบัตินั้น ๆ ของเราทั้งหลาย

อิมัสสะ เกวะลัสสะ ทุกขักขันธัสสะ อันตะกิริยาเย สังวัตตะตุ จงเป็นไปเพื่อการทำให้สุดแห่ง
 กองทุกข์ ทั้งสิ้นนี้เทอญ.

(สำหรับภิกษุสามเณร)

จิระปะรินิพพุตัมปิ ตัง ภาคะวันตัง อุททิสสะ อะระหันตัง สัมมาสัมพุทัง, เราทั้งหลาย อุทิส
 เฉพาะพระผู้มีพระภาคเจ้า, ผู้ไกลจากกิเลส, ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง, แม้ปรินิพพานนานแล้ว พระองค์นั้น

สัทธา อะคารัสมา อะนะการิยัง ปัพพะชิตา, เป็นผู้มีศรัทธา ออกบวชจากเรือน ไม่เกี่ยวข้องด้วย
 เรือนแล้ว,

ตัสมิทัง ภาคะวะติ พรัหฺมะจะริยัง จะรามะ, ประพฤติอยู่ซึ่งพรหมจรรย์ ในพระผู้มีพระภาคเจ้า
 พระองค์นั้น

ภิกขุณัง ลิกขาสาชีวะสะมาป็นนา, ถึงพร้อมด้วยสิกขาและธรรมเป็นเครื่องเลี้ยงชีวิต ของภิกษุ
 ทั้งหลาย

ตัง โน พรัหฺมะจะริยัง อิมัสสะ เกวะลัสสะ ทุกขักขันธัสสะ อันตะกิริยาเย สังวัตตะตุติ ขอให้
 พรหมจรรย์ของเราทั้งหลาย, จงเป็นไปเพื่อการทำให้สุดแห่งกองทุกข์ทั้งสิ้นนี้เทอญ.

ตั้งขณิกปัจจเวกขณปาฐะ

(ทันทะ มะยัง ตั้งขณิกะปัจจเวกขณะปาฐัง ภาณามะ เส)

ปะภูลัสสา โยนิโส จิวะรัง ปะภูเสวามิ, เรย์อมพิจารณาโดยแยกกายแล้วนุ่งห่มจีวร,

ยาวะเทวะ สิตัสสะ ปะภูฆาตาเย, เพียงเพื่อบำบัดความหนาว,

อุณหัสสะ ปะภูฆาตาเย, เพื่อบำบัดความร้อน,

ทั้งสุมะกะสะวาตตะปะสิริงสะปะสัมผัสสานัง ปะภูฆาตายะ, เพื่อบำบัดสัมผัสอันเกิดจากเหลือบ
ยุง ลม แดด และสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย,

ยาวะเทวะ หิริโกปินะปะภูจฉาทะนัตถัง, และเพียงเพื่อปกปิดอวัยวะอันให้เกิดความละอาย,
ปะภูลั้งขา โยนิโส ปินทะปะตัง ปะภูเสวามิ, เราย่อมพิจารณาโดยแยบคายแล้ว ฉันทินิณฑาท,

เนวะ ทวายะ, ไม่ให้เป็นไปเพื่อความเปลือยเปลือยสนุกสนาน,

นะ มะทายะ ไม่ให้เป็นไปเพื่อความเมามัน เกิดกำลังพลังทางกาย,

นะ มัตถะนายะ ไม่ให้เป็นไปเพื่อประดับ,

นะ วิภูสะนายะ ไม่ให้เป็นไปเพื่อตกแต่ง,

ยาวะเทวะ อิมัสสะ กายัสสะ ฐิติยา แต่ให้เป็นไปเพียงเพื่อการตั้งอยู่ได้แห่งกายนี้,

ยาปะนายะ, เพื่อความเป็นไปได้ของอรรถภาพนี้ด้วย,

วิหิงสุปะระติยา, เพื่อความสิ้นไปแห่งความลำบากทางกาย,

พรัหฺมะจะรียานุกะหะทายะ, เพื่ออนุเคราะห์แก่การประพาศิพรหมจรรย์,

อิติ ปุราณญจะ เวทะนัง ปะภูหังขามิ, ด้วยการทำอย่างนี้, เราย่อมระงับเสียได้ซึ่งทุกข์เวทนาเก่าคือ
ความทิว,

นะวิญจะ เวทะนัง นะ อุปปาเทสสามิ, และไม่ทำทุกข์เวทนาใหม่ให้เกิดขึ้น,

ยาตฺตรา จะ เม ภาวัตสะติ อะนะวัชชะตา จะ ผาสุวิหาโร จาติ อนึ่ง ความเป็นไปโดยสะดวกแห่ง
อรรถภาพนี้ด้วย, ความเป็นผู้หาโทษมิได้ด้วย, และความเป็นอยู่โดยผาสุกด้วย, จักมีแก่เราดังนี้

ปะภูลั้งขา โยนิโส เสนาสะนัง ปะภูเสวามิ, เราย่อมพิจารณาโดยแยบคายแล้ว ใช้สอยเสนาสนะ,

ยาวะเทวะ สิตัสสะ ปะภูฆาตายะ, เพียงเพื่อบำบัดความหนาว,

อุณหัสสะ ปะภูฆาตายะ, เพื่อบำบัดความร้อน,

ทั้งสุมะกะสะวาตตะปะสิริงสะปะสัมผัสสานัง ปะภูฆาตายะ, เพื่อบำบัดสัมผัสอันเกิดจากเหลือบ
ยุง ลม แดด และสัตว์เลื้อยคลานทั้งหลาย,

ยาวะเทวะ อุดุปะริสสะยะวิโนทะนัง ปะภูลั้งขานารามัตถัง เพียงเพื่อบรรเทาอันตรายอันจะพึงมี
จากดินฟ้าอากาศ, และเพื่อความเป็นผู้ยินดีอยู่ได้, ในที่หลีกเร้นสำหรับภาวนา,

ปะภูลั้งขา โยนิโส คิลานะปะจจะยะเภสัชชะปะริกขารัง ปะภูเสวามิ, เราย่อมพิจารณาโดยแยบ
คายแล้ว บริโภคเภสัชบริหาร, อันเกื้อกูลแก่คนไข้,

ยาวะเทวะ อุปป็นนัง เวยยาพาธิกานัง เวทะนัง ปะภูฆาตายะ, เพียงเพื่อบำบัดทุกข์เวทนา
อันบังเกิดขึ้นแล้ว มีอาพาธต่างๆ เป็นมูล,

อัปฺยาปัชชะปะระมะตยาติ เพื่อความเป็นผู้ไม่มีโรคเบียดเบียนเป็นอย่างยิ่งดังนี้.

ธาคูปะภูกุลปัจจะเวกขณปาฐะ

(หันทะ มะยัง ธาคูปะภูกุลปะจจะเวกขณะ ปาฐัง ภาณมะ เส)

ยะถาปัจจะยัง ปะวัตตะมานัง ธาคูมัตตะเมเวตัง สิ่งเหล่านี้, เป็นสักว่าธาคูตามธรรมชาติเท่านั้น,
กำลังเป็นไปตามเหตุตามปัจจะยอยู่เนื่องนิจ,

ยะทิทัง จีวะรัง, ตะทูปะภูญชะโก จะ ปุคคะโล สิ่งเหล่านี้ คือจิ๋ว, และคนผู้ใช้สอยจิ๋ว,

ธาคูมัตตะโก เป็นสักว่าธาคูธรรมชาติเท่านั้น,

นิสสัตโต มิได้เป็นสัตว์อันยังยืน,

นิชชีโว มิได้เป็นชีวะอันเป็นบุรุษบุคคล,

สุธัญญู ว่างเปล้าจากความหมายแห่งความเป็นตัวตน,
 สัพพทานิ ปะนะ อิมานิ จีวะระรานิ อะชัคคัจจะนิยานิ ก็จิวรทั้งหมดนี้ ไม่เป็นของนำเกลียดมาแต่เดิม
 อิมัง ปุติกา漾 ปัตตวา, ครั้นมาถูกเข้ากับกาย อันเนาอยู่เป็นนิจันนี้แล้ว,
 อะติวิยะ ชัคคัจจะนิยานิ ขายันติ ย่อมกลายเป็นของนำเกลียดอย่างยิ่งไปด้วยกัน,
 ยะถาปัจจะยัง ปะวัตตะมานัง ธาตุมัตตะเมเวตัง สิ่งเหล่านี้, เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติเท่านั้น,
 กำลังเป็นไปตามเหตุตามปัจจัยอยู่เนื่องนิจ,

ยะทิทัง ปิณฑะปาโต, ตะหุปะภุญชะโก จะ ปุคคะโล สิ่งเหล่านี้ คือปิณฑะปาต, และคนผู้บริโภค
 ปิณฑะปาตนั้น,

ธาตุมัตตะโก เป็นสักว่าธาตุธรรมชาติเท่านั้น,

นิสสัตโต มิได้เป็นสัตว์อันยังยืน,

นิขชีโว มิได้เป็นชีวะอันเป็นบุรุษบุคคล,

สุธัญญู ว่างเปล้าจากความหมายแห่งความเป็นตัวตน,

สัพพะ ปะนายัง ปิณฑะปาโต อะชัคคัจจะนิโย ก็ปิณฑะปาตทั้งหมดนี้, ไม่เป็นของนำเกลียดมาแต่เดิม,

อิมัง ปุติกา漾 ปัตตวา, ครั้นมาถูกเข้ากับกาย อันเนาอยู่เป็นนิจันนี้แล้ว,

อะติวิยะ ชัคคัจจะนิยานิ ขายะติ ย่อมกลายเป็นของนำเกลียดอย่างยิ่งไปด้วยกัน,

ยะถาปัจจะยัง ปะวัตตะมานัง ธาตุมัตตะเมเวตัง สิ่งเหล่านี้, เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติเท่านั้น,

กำลังเป็นไปตามเหตุตามปัจจัยอยู่เนื่องนิจ,

ยะทิทัง เสนาสะนัง, ตะหุปะภุญชะโก จะ ปุคคะโล สิ่งเหล่านี้ คือเสนาสะนะ, และคนผู้ใช้สอย
 เสนาสะนะนั้น,

ธาตุมัตตะโก เป็นสักว่าธาตุธรรมชาติเท่านั้น,

นิสสัตโต มิได้เป็นสัตว์อันยังยืน,

นิขชีโว มิได้เป็นชีวะอันเป็นบุรุษบุคคล,

สุธัญญู ว่างเปล้าจากความหมายแห่งความเป็นตัวตน,

สัพพทานิ ปะนะ อิมานิ เสนาสะนานิ อะชัคคัจจะนิยานิ ก็เสนาสะนะทั้งหมดนี้ ไม่เป็นของนำเกลียด
 มาแต่เดิม

อิมัง ปุติกา漾 ปัตตวา, ครั้นมาถูกเข้ากับกาย อันเนาอยู่เป็นนิจันนี้แล้ว,

อะติวิยะ ชัคคัจจะนิยานิ ขายันติ ย่อมกลายเป็นของนำเกลียดอย่างยิ่งไปด้วยกัน,

ยะถาปัจจะยังปะวัตตะมานัง ธาตุมัตตะเมเวตัง สิ่งเหล่านี้, เป็นสักว่าธาตุตามธรรมชาติเท่านั้น,

กำลังเป็นไปตามเหตุตามปัจจัยอยู่เนื่องนิจ,

ยะทิทัง คิลานะปัจจะยะเภสัชชะปะริกขาโร, ตะหุปะภุญชะโก จะ ปุคคะโล สิ่งเหล่านี้ คือเภสัช
 บริหารอันเกื้อกูลแก่คนไข้, และคนผู้บริโภคเภสัชบริขารนั้น,

ธาตุมัตตะโก เป็นสักว่าธาตุธรรมชาติเท่านั้น,

นิสสัตโต มิได้เป็นสัตว์อันยังยืน,

นิขชีโว มิได้เป็นชีวะอันเป็นบุรุษบุคคล,

สุธัญญู ว่างเปล้าจากความหมายแห่งความเป็นตัวตน,

สัพพะ ปะนายัง คิลานะปัจจะยะเภสัชชะปะริกขาโร อะชัคคัจจะนิโย ก็คิลานะเภสัชทั้งหมดนี้, ไม่
 เป็นของนำเกลียดมาแต่เดิม,

อิมัง ปุติกา漾 ปัตตวา ครั้นมาถูกเข้ากับกาย อันเนาอยู่เป็นนิจันนี้แล้ว,

อะติวียะ ชิคุจจะนิยานิ ชายะติ ย่อมกลายเป็นของน่าเกลียดอย่างยิ่งไปด้วยกัน

ปัตติทานคาถา

(หันทะ มะยัง ปัตติทานะ คากา โย ภาณามะ เส)

ยา เทวะตา สันติ วิหาระวาสิณี

อุเป ฆะเร โโพธิฆะเร ตะหิง ตะหิง

เทวดาทั้งหลายเหล่าใด, มีปกติอยู่ในวิหาร, สิ่งสถิตที่เรือนพระสอุป, ที่ในเรือนโพธิ, ในที่นั้นๆ

ตา ธัมมะทานะนะ ภาวันเต ปุชิตา

โสติดัง ภาโรนเตระ วิหาระมัณฑะเล

เทวดาทั้งหลายเหล่านั้น, เป็นผู้อันเราทั้งหลายบูชาแล้วด้วยธรรมทาน, ขอจงทำซึ่งความสวัสดิความเจริญในมณฑลวิหารนี้,

เถรา จะ มัชฌา นะวะกา จะ ภิกขะโว

สอารามิกา ทานะปะตี อุปาสะกา

พระภิกษุทั้งหลายที่เป็นเถระก็ดี, ที่เป็นปานกลางก็ดี, ที่เป็นผู้บวชใหม่ก็ดี, อุบาสกอุบาสิกาทั้งหลายที่เป็นทานบดี, พร้อมด้วยอารมิกชนก็ดี,

คามา จะ เทสา นิคะมา จะ อิสสะรา

สัปปาณะภูตา สุชิตา ภาวันตุ เต

ชนทั้งหลายเหล่าใด, ที่เป็นชาวบ้านก็ดี, ที่เป็นชาวประเทศก็ดี, ที่เป็นชาวนิคมก็ดี, ที่เป็นอิสระเป็นใหญ่ก็ดี, ขอชนทั้งหลายเหล่านั้น, จงเป็นผู้มีความสุขเกิด,

ชะลาพุชา เยปี จะ อัญชะสัมภะวา

สังเสทชะตา อะละโวปะปาติกา

สัตว์ทั้งหลายที่เป็นชลาพุชะกำเนิดก็ดี, ที่เป็นอัญชะชะกำเนิดก็ดี, ที่เป็นสังเสทชะกำเนิดก็ดี, ที่เป็นโอปปาติกะกำเนิดก็ดี,

นิยานิกัง ธัมมะวะรัง ปะฏิจจะ เต

สัพเพปิ ทุกข์สสะ ภาโรนตุ สังขะยัง

สัตว์ทั้งหลายแม้ทั้งปวงเหล่านั้น, ได้อาศัยซึ่งธรรมอันประเสริฐเป็นนิยานิกธรรม, ประกอบในอันนำผู้ปฏิบัติให้ออกไปจากสังสารทุกข์, จงกระทำซึ่งความสิ้นไปพร้อมแห่งทุกข์เกิด,

ฐาตุ จิรัง สะตัง ธัมโม ธัมมัทธะรา จะ ปุคคะลา

ขอธรรมของสัตบุรุษทั้งหลายจงตั้งอยู่นาน, อนึ่ง ขอบุคคลทั้งหลายผู้ทรงไว้ซึ่งธรรม, จงดำรงอยู่นาน,

สังโฆ โทตุ สะมัคโค ะ อัตถายะ จะ ทิตายะ จะ

ขอพระสงฆ์จงมีความสามัคคีพร้อมเพรียงกัน, ในอันทำซึ่งประโยชน์และสิ่งอันเกื้อกูลเกิด,

อัมเห รักขะตุ สัมธัมโม สัพเพปิ ธัมมะจาริโน

ขอพระสัทธรรมจงรักษาไว้ซึ่งเราทั้งหลายแล้ว, จงรักษาไว้ซึ่งบุคคลทั้งหลายผู้ประพฤติซึ่งธรรมแม้ทั้งปวง,

วุฑฒิง สัมปาปุณเณยยามะ ธัมเม อะริยัปะเวทิตะ

ขอเราทั้งหลายพึงถึงพร้อมซึ่งความเจริญในธรรม, ที่พระอริยเจ้าประกาศไว้แล้วเกิด,

ปะสันนา โหนตุ สัพเพปิ ปาณิโน พุทธะสาสะเน

สัมมา ธารัง ปะเวจฉันโต กาละ เทโว ปะวัสสะตุ

แม้สรรพสัตว์ทั้งหลาย, จงเป็นผู้เลื่อมใสแล้วในพระพุทธศาสนา, ฝนจงเพิ่มให้อุทกธารตกต้องในกาล
โดยชอบ,

วุฑฒิภาวายะ สัตตานัง สะมิทัง เนตุ เมทะนิง

จงนำไปซึ่งเมฆนิคลให้สำเร็จประโยชน์, เพื่ออันบังเกิดความเจริญแก่สัตว์ทั้งหลาย,

มาตา ปิตา จะ อัคระชัง นิจจัง รักขันติ ปุตตะกัง

มารดาและบิดา ย่อมถนอมบุตรน้อย อันบังเกิดในตนเป็นนิตย์ฉั่นใด,

เอวัง รัมเมนะ ราชาโน ปะชัง รักขันตุ สัพพะทา ฯ

พระราชาทรงรักษาประชาราษฎร์ โดยชอบในกาลทั้งปวงฉั่นนั้น.

(บทสวดทำวัตรเช้า จบ)